

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **HBSS s. r. o.** se sídlem Hasičská 171, Jablunkov, zastoupeného Mgr. Piotrem Adamczykem, advokátem se sídlem Havlíčkova 190/12, Český Těšín, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí** se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 1053/580/13, 51285/ENV ze dne 16. 7. 2013, ve věci správního deliktu na úseku integrované prevence,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. MSK 9923/2013 ze dne 29. 3. 2013, jímž byla žalobci (tehdy pod názvem Van Gansewinkel HBSS s. r. o.) uložena pokuta za spáchání

správního deliktu dle § 37 odst. 2 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci, ve znění účinném do 18. 3. 2013 (dále jen „ZolP“), neboť provozoval povrchovou skládku v rozporu s integrovaným povolením.

Žalobce v žalobě namítl ve vztahu k tvrzenému porušení kapitoly 4. a 8. provozního řádu, že stanovené podmínky se týkaly pouze případů, kdy u odpadů byly odstraňovány nebezpečné vlastnosti; tyto případy však u žalobce nenastaly. Pokud se týče namítaného porušení kapitoly 17 provozního řádu a podmínky 3.17 integrovaného povolení, spočívajícího v tom, že provozní deník nebyl veden samostatně a s předepsanými náležitostmi, žalobce uvedl, že provozní deník byl předmětem kontroly České inspekce životního prostředí, která způsob jeho vedení žalobci nevytkla; dále uvedl, že všechny požadované údaje jsou vedeny v místě zařízení a jsou tam dohledatelné (ze strany žalobce se tedy jednalo jen o formální pochybení). K rozporu s podmínkou bodu 3.20 integrovaného povolení spočívající v zavedení jasně nespecifikovaného pojmu „plnivo“ žalobce uvedl, že plnivy označoval pojiva, která jsou zároveň odpadem.

Žalovaný k žalobě ve vyjádření ze dne 1. 11. 2013 uvedl, že bod 4 provozního řádu se netýká procesu odstranění nebezpečných vlastností odpadů; tohoto procesu se týká jen bod 8, přičemž je u dvou prověřovaných N odpadů je tento proces u žalobce zdokumentován. Pokud se týče vedení provozního deníku, pak kontrola České inspekce životního prostředí proběhla roku 2010 a deníku se týkala zcela okrajově a je v ní bez dalšího konstatováno, že deník není veden samostatně. Pokud se týče pojmu „plnivo“, ten nebyl definován v provozním řádu; pokud by byl řádně veden provozní deník, muselo by v něm být konkrétně uvedeno složení směsi pojené s odpadem. S ohledem na povahu činnosti žalobce a možnosti značného rizika pro životní prostředí je třeba trvat na přesném dodržování integrovaného povolení.

U jednání dne 30. 9. 2015 žalobce uvedl, že analýza odpadu nebyla provedena mimo prostory skládky, stalo se tak ovšem již přímo u původce odpadu, což je pro naplnění účelu analýzy ještě lepší, neboť se tím eliminuje kontaminace odpadu v důsledku povětrnostních podmínek. Dále uvedl, že plnivem se rozuměla pojiva, která nejsou odpadem. K výzvě soudu k odstranění rozporů sdělil, že plniva jsou pojiva, která jsou zároveň odpadem. Uvedl, že navrhovaný svědecký výslech Ing. B. K. měl objasnit chod skládky z technického hlediska. Žalovaný u jednání zdůraznil, že pro něj nebyla zásadní skutečnost, že deník nebyl veden v jednom dokumentu, ale že dokumenty ve svém souhrnu neobsahovaly všechny náležitosti.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 22. 8. 2012 byl zahájen přezkum integrovaného povolení, v jehož průběhu byly zjištěny skutečnosti, které vedly k zahájení deliktního řízení. V protokole o kontrole č. j. MSK 97967/2012 ze dne 18. 12. 2012 krajský úřad konstatoval nerespektování závazných podmínek

integrovaného povolení, a to mj. stanovených v části II. kapitole č. 3 v bodech 3.1, 3.17 a 3.20 výrokové části integrovaného povolení. Výrokem I. rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. MSK 9923/2013 ze dne 29. 3. 2013 byla žalobci uložena pokuta ve výši 125 000,- Kč podle ustanovení § 37 odst. 4 písm. b) ZoIP za správní delikt podle § 37 odst. 2 ZoIP, jehož se měl žalobce dopustit tím, že zařízení „Areál pro úpravu, odstraňování a využívání odpadů – Povrchová skládka TPO a TKO Horní Benešov“ provozoval v době od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 v rozporu s integrovaným povolením, a to konkrétně v rozporu s podmínkami stanovenými v části II., kapitole 3, bodech 3.1, 3.17 a 3.20 výrokové části integrovaného povolení, vydaného krajským úřadem pod č. j. ŽPZ/2803/03/K1/1 ze dne 14. 5. 2004 ve znění pozdějších změn (poslední změna č. 5 byla vydána 17. 10. 2008). Proti rozhodnutí podal žalobce 16. 4. 2013 odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto.

Podle § 16 odst. 1 písm. a) ZoIP je provozovatel zařízení povinen provozovat zařízení v souladu s integrovaným povolením vydaným podle tohoto zákona

Podle § 37 odst. 2 ZoIP právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako provozovatel zařízení dopustí správního deliktu tím, že provozuje zařízení bez platného integrovaného povolení, bez pravomocného rozhodnutí o podstatné změně integrovaného povolení nebo v rozporu s podmínkami integrovaného povolení.

Podle § 37 odst. 4 písm. b) ZoIP za správní delikt se uloží pokuta do 7 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavců 2 a 3.

Pokud se týče žalobních námitek týkajících se porušení kapitol 4. a 8. provozního řádu, pak se soud ztotožňuje se žalovaným v tom, že plnění podmínek kapitoly 4. není vůbec navázáno na proces odstraňování nebezpečných vlastností odpadů; pokud se týče kapitoly 8. je třeba opět ve shodě se žalovaným poukázat na to, že k tomuto odstraňování v minimálně v několika zdokumentovaných případech došlo. Pokud žalobce u jednání namítal, že sice k odběru vzorků nedošlo na vyčleněném místě skládky, ale stalo se tak přímo u původce odpadu, což je s ohledem na účel právní úpravy lepší, pak se touto námitkou, jakožto opožděně uplatněnou (srov. § 71 odst. 2 s. ř. s.), soud nezabýval.

Pokud se týče námitek týkajících se nesprávného vedení provozního deníku, pak soud k námitce dobré víry, vyplývající z postupu České inspekce životního prostředí uvádí předně, že tuto námitku vznesl žalobce poprvé až v žalobě. Nadto i z obsahu spisu vyplývá, že Česká inspekce životního prostředí zaměřila svou kontrolu jiným směrem, nevedení samostatného provozního deníku je v protokole z 22. 9. 2010 jen lakonicky konstatováno, ale není aprobováno! Rozhodně nemohlo být základem dobré víry žalobce, že jeho postup je správný. Pokud se týče formální a obsahové stránky vedení provozního deníku, žalovaný ve svém rozhodnutí (str. 6-7) uvedl, proč a jak nevyhovovala rozptýlená dokumentace žalobce požadavkům na vedení provozního deníku dle integrovaného povolení, s čímž se soud zcela ztotožňuje. Ostatně žalobce uvádí, že deník již v současnosti vede samostatně, takže jeho samostatné vedení není nepřekonatelným formalistickým břemenem. Naopak slouží k bezproblémovému procesu kontroly činnosti správními

orgány, což je rovněž objektem deliktu, za nějž byl žalobce potrestán (na úseku integrované prevence z povahy věci výrazně více než na jiných úsecích správních činností).

Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce tvrdící, že užití pojmu „plnivo“ nebylo na překážku kontrolní činnosti správních orgánů a nebylo v rozporu s integrovaným povolením. Předně konstatuje, že v samotném definování tohoto pojmu žalobce během správního i soudního řízení kolísal mezi dvěma navzájem se vylučujícími definicemi. Nadto tento generický pojem neumožňoval bez dalšího (analýzy kódů) zjištění přesného složení pojivové směsi.

Z výše uvedeného je patrné, že k posouzení žalobních námitek nebylo soudu potřeba seznamovat se nad rámec spisového materiálu s chodem skládky z technického hlediska, proto nebyl proveden navržený výslech svědka Ing. B. K.

Pokud žalobce uváděl, že jemu vytýkaná porušení jsou jen drobná, pak lze částečně přisvědčit tomuto tvrzení; nejednalo se ovšem o pochybení, která by pro absenci materiální složky vylučovala deliktní odpovědnost žalobce; jejich nižší závažnost nalezla adekvátně svůj odraz ve výši pokuty uložené při dolní hranici trestní sazby.

Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 30. září 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu